

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Centru (jud. I. Țurcan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

Î N C H E I E R E

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Svetlana Filincova

Judecători:

Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Lupea Petru,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lupea Petru împotriva Societății pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți” în procedură de insolvență și Bulgaru Igor cu privire la constatarea neexecutării în termen a încheierii judecătorești și încasarea în mod solidar a prejudiciului cauzat,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Lupea Petru și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017,

c o n s t a t ă :

La 05 septembrie 2016, Lupea Petru s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Societatea pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți” în procedură de insolvență și Bulgaru Igor privind constatarea neexecutării în termen a încheierii judecătorești și încasarea în mod solidar a prejudiciului cauzat.

În motivarea acțiunii a indicat că în anul 2011 a activat ca administrator al insolvenței Societății pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți”. Prin încheierea Curții de Apel Economice nr. 2e-427/2011 din 31 octombrie 2011 s-a stabilit salariul în mărime de 37 680 lei și cheltuielile suportate de fostul administrator al insolvenței Societății pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți” în procedură de insolvență în sumă de 17 929, 80 lei, fiind dispus de a fi achitate lui Lupea Petru de către Societatea pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți”.

Reclamantul menționează că, ca administrator al insolvenței a fost înlocuit inițial de Vedernic Emilia, iar în prezent procedura de insolvență a Societății pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți” este gestionată de administratorul Bulgaru Igor.

Explică că salariul și cheltuielile de judecată stabilite prin încheierea Curții de Apel Economice nr. 2e-427/2011 din 31 octombrie 2011 urmau a fi achitate din masa debitoare a Societății pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți” până la data de 31 noiembrie 2011.

Sușține că până în prezent fostul administrator Vedernic Emilia și actualul administrator al insolvenței Bulgaru Igor cu rea-voință nu i-a achitat suma de 55 609, 80, astfel fiindu-i cauzat un prejudiciu în mărime de 61 733, 82 lei.

Solicită Lupea Petru constatarea neexecutării în termen a încheierii judecătorești nr. 2e-427/2011 din 31 octombrie 2011 și încasarea în mod solidar a prejudiciului cauzat în mărime de 61 733, 82 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Lupea Petru a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017 a fost respins apelul declarat de Lupea Petru ca neîntemeiat și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017.

La 19 ianuarie 2018, Lupea Petru a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului și casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare cu emiterea unei decizii prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a indicat că consideră decizia instanței de apel neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, deoarece au fost încălcate esențial și au fost aplicate eronat normele de drept material și de drept procedural.

Menționează că instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Consideră recurentul că probele prezentate și argumentele invocate au fost ignorate atât de instanța de fond cât și de instanța de apel, fapt ce a generat încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, prevăzute de art. 6 paragraful 1 din CEDO (dreptul la un proces echitabil).

Afirmă că din probele prezentate și argumentate se constată că Societatea pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți”, gestionată inițial de Vedernic Emilia, iar ulterior de Bulgaru Igor, intenționat sau din culpă nu a îndeplinit obligațiile imperative stabilite de Lege, ignorând achitarea sumei creditorului Lupea Petru.

Relevă că instanța de fond a apreciat eronat circumstanțele cauzei, a aplicat norme de drept străine, respectiv fiind emisă o hotărâre greșită.

Sușține că instanțele de judecată au încălcat prevederile hotărârii explicative nr. 10 a Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea de către instanțele judecătorești a unor norme ale Codului de executare în cauzele civile. La pct. 9.1 din hotărâre fiind stabilit că Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012 nu conține prevederi exprese potrivit cărora pentru executarea hotărârilor și încheierilor instanței de insolvență, ultima urmează să emită titlul executoriu. În general îndeplinirea,

executarea hotărârilor instanței de insolvabilitate reprezintă una din atribuțiile principale ale administratorului insolvabilității (art. 66 alin.(1) lit. n), o) din Lege). Coroborând prevederile art. 5 alin.(8), art. 35 alin.(3) din Lege, conchide că acestea se vor executa de către administrator fără emiterea unui titlu executoriu.

La data de 19 februarie 2018, în adresa intimațiilor a fost expediată pentru cunoștință copia recursului cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 05 martie 2018, administratorul insolvabilității Societății pe Acțiuni „Locuințe pentru Toți” în proces de insolvabilitate, Bulgaru Igor a depus referință, prin care a solicitat ca recursul declarat de către Lupea Petru să fie considerat inadmisibil.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 19 ianuarie 2018 (f.d.132), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 19 ianuarie 2018, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Lupea Petru, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se

încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Lupea Petru nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Lupea Petru, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu